

Спомени и картини отъ войната.

5.

Първа нощъ.

амъ, край поточе шумливо, спѣха морни войници.

Вълничкитѣ клокочеха и въ тихата нощъ, пѣсень тѣжовна пѣеха

Младъ войникъ стоеше буденъ. Облѣгнатъ на дебелата върба — на поточето се молѣше:

— Поточе, кажи на твоитѣ води, когато минатъ прѣзъ родно село да се запратъ прѣдъ бащината мила къща! Азъ имамъ красиво дѣтенце. Бузитѣ му сѣ червени, като ябълкитѣ въ градина, а очитѣ му блѣскаатъ, като слънчевитѣ лъчи. Запри се тамъ, поточе, то ще поиграе съ твоитѣ водички и нека бистритѣ ти, като росица, капчици опръскаатъ червенитѣ му бузки.

И когато те запита: „Защо поточе така тѣжовно клокочешъ“? — ти тогава му кажи:

— Твоятъ баща бѣше при моето изворче, той бѣ тѣженъ, отъ очитѣ му капѣха сълзи. Той изпрати по вълничкитѣ ми поздравъ. Цѣлуни ги дѣтенце и тѣ ще ти прѣдадатъ бащината цѣлувка . . .

Тамъ край поточето шумливо спѣха морни войници.

Младъ войникъ стоеше буденъ и слушаше прѣхласнатъ поточевата пѣсень.